

Aleg 202

Sprawozdanie

Wydziału krajowego w przedmiocie zakupna enklawy w celu powiększenia kompleksu gruntów kraj. Zakładu dla umysłowo chorych w Kobierzynie.

Wysoki Sejmie!

Bezpośrednio przy głównym wjeździe do krajowego Zakładu dla umysłowo chorych w Kobierzynie, wrzyna się w kompleks gruntów zakładowych obca parcela w obszarze 2.763 sążni[□] z postawionym na niej parterowym budynkiem. Parcela ta jest własnością Rady budownictwa p. T. Stryjeńskiego, który w imieniu przedsiębiorstwa budowy Firmy Stryjeński i Mayer nabył ją w roku 1911 od pierwotnego właściciela Kobierzyna, inżyniera p. Fr. Drobnika, w celu wybudowania na niej wyżej wspomnianego budynku na pomieszczenie kierownictwa budowy Zakładu, do czego Przedsiębiorstwo budowy po myśli przyjętych ogólnych warunków budowy było zobowiązane.

Sprawę zakupna wspomnianej enklawy za pilną i aktualną uznał Wydział krajowy głównie z tego powodu, że zdaniem jego należy uważać za pierwszorzędną postulat publicznej zdrowotności, ażeby zakłady sanitarne w ogólności, a tem bardziej zakłady dla umysłowo chorych nie stykały się bezpośrednio z miejscowościami zamieszkałymi względnie z domami prywatnymi. Ponieważ jedynie wspomniana enklawa oddziela terytorium zakładowe od wsi Kobierzyna i w razie pozostawienia jej w rękach prywatnych z pewnością zostałaby gęsto zabudowana, przeto już z przytoczonych wyżej motywów należałoby ją wcielić do kompleksu gruntów zakładowych.

Dalszym powodem skłaniającym do przedłożenia Wysokiemu Sejmowi wniosku na zakupno w mowie będącej enklawy jest wzgląd na przewidzianą już w poprzednio przedłożonych Wysokiemu Sejmowi sprawozdaniach ewentualność rozszerzenia Zakładu Kobierzyńskiego. Przewidując z całą pewnością wzrost cen ziemi, szczególnie w bezpośredniem sąsiedztwie zakładu, należy niewątpliwie obecne nabycie tej enklawy uważać za korzystne, zwłaszcza, że około połowy terenu w niej zawartego leży poza rejonem fortyfikacyjnym i nadaje się pod budowę.

Wcielenie omawianej enklawy do gruntów zakładowych rozstrzygnęłoby w dalszym ciągu trudności, nastrożające się wskutek konieczności nabycia ma-

tej parceli, będącej własnością p. Stryjeńskiego, a niezbędnej pod budowę przełożonej przez Wydział krajowy drogi gminnej oraz sprawę nabycia innej małej parceli p. Stryjeńskiego przy wjeździe do Zakładu w celu uniknięcia zbyt nagłego spadku głównej drogi dojazdowej przy ostrym skręcie na drogę zakładową.

Wspomniany wyżej budynek, postawiony na enklawie wykonany jest z t. zw. pruskiego muru i wyłożony w ścianach zewnętrznych dylami gipsowymi. Wprawdzie budynek ten, zawierający 10 ubikacji mieszkalnych, jest mniej trwały od budynku o pełnych ścianach murowanych, mimo to jednak w zupełności nadaje się do zamieszkania stałego i przez zimę. Po przeprowadzeniu w tym budynku pewnych adaptacji (nowa podłoga, piece, kanalizacja i wodociągi) będzie on zupełnie odpowiedni na cele zakładowe, głównie na pomieszczenie personelu zakładowego. Pertraktacje o zakupno wspomnianej enklawy wraz z budynkiem i oparkaniem toczyły się od r. 1911 a to z powodu początkowo wygórowanej ceny, stawianej przez właściciela. Obecnie jest on skłonny sprzedać wspomnianą realność na własność funduszowi krajowemu za kwotę 30.000 K.

W przekonaniu, że dalsze obniżenie ceny sprzedażnej uzyskać się nie da, że realna wartość enklawy rzeczywiście tej cenie odpowiada oraz, że obecna pora jest najbardziej odpowiednią dla kupna tej realności Wydział krajowy wnosi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić :

1. Sejm uznaje potrzebę powiększenia kompleksu gruntów krajowego Zakładu dla umysłowo chorych w Kobierzynie przez zakupno enklawy w obszarze 2.763 sążni □, położonej przy głównym wjeździe do Zakładu.

2. Sejm przyznaje na cel powyższy dodatkowy kredyt w kwocie 30.000 K słownie trzydziestu tysięcy koron i upoważnia Wydział krajowy, aby ogólną sumę pożyczki, zaciągnąć się mającej na cele budowy krajowego Zakładu dla umysłowo chorych w Kobierzynie podwyższył o tę kwotę.

Z Rady Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Łodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Marszałek krajowy :

Adam Gołuchowski w. r.

Sprawozdawca :

Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Członek Wydziału krajowego.